

[Gert Petersen.]

ligger også betragtninger om afspænding bagved. Men jeg har ikke i dag hørt argumenter, som kunne overbevise mig om, at der kommer en afspænding i gang mellem de to parter, hvoraf den ene part hævder at være den eneste, der taler på begge parter vegne. Her er vi ved det centrale i spørgsmålet om de delte stater: hvis der skal komme samtaler i gang imellem de delte stater — og det efterlyser man jo og håber på f. eks. for Tysklands vedkommende — så må de anerkende hinandens eksistens, ellers bliver det en slags annekstionspolitik, som den ene stat prætenderer at føre over for den anden. Det er et stærkt ord, og det skal ikke forstås sådan, at man forbereder militære aktioner, men perspektivet i det bliver annekstionistisk; der kan ikke blive tale om genforening på ligeberettiget grundlag. Det er derfor, jeg har den overbevisning, at en anerkendelse af de delte stater og deres gensidige anerkendelse vil bidrage til afspænding og egentlig er forudsætningen for den historiske proces, der hedder deres genforening.

Med hensyn til enkelte af de punkter, der er draget frem, vil jeg sige til hr. Frode Jakobsen, at jeg i og for sig nok ville have formuleret en sætning i den skriftlige fremsættelse anderledes. Der står:

„For Vietnams vedkommende må tilføjes, at delingen i to stater er sket i medfør af Genèveoverenskomsten af 1954 . . .“

Den er sket som følge af Genèveoverenskomsten af 1954. Genèveoverenskomsten opererer kun med en deling i to zoner, men som en følge af, at parterne accepterede Genèveoverenskomsten under forudsætning af, at der senere skulle holdes genforeningsvalg, og disse genforeningsvalg ikke blev holdt, har vi fået delingen i to stater.

Må jeg videre sige, at den nationale befrielsesfront i Sydvietnam i og for sig accepterer denne deling, derved at man både i sit program og i presseinterviews osv. har gjort det klart, at også i det tilfælde, at den nationale befrielsesfront sejrer, vil Sydvietnam i en ret lang fremtid være et selvstændigt land, som derefter skal nærme sig og genforenes med Nordvietnam. Jeg mener, at der netop heri ligger, at Sydvietnams nationale befrielsesfront er gået ind

på genforening som led i en historisk proces, som jeg her har talt om også i de andre to tilfælde.

Et par ganske korte bemærkninger med hensyn til spørgsmålet om dobbeltanerkendelse. Det er naturligvis et problem, om det vil blive accepteret; det må man overveje, det må man undersøge. Men jeg kan dog oplyse, at der sidder en engelsk generalkonsul i Hanoi, og der sidder en fransk generaldelegat i Hanoi — hvad det så er for én, formodentlig også noget i retning af en generalkonsul — og der sidder en indisk generalkonsul i Hanoi. Disse lande har dog også mere eller mindre forbindelse med Sydvietnam, og man har ikke afbrudt forbindelsen med det ene land, fordi det andet land har en tilsvarende forbindelse. Så jeg tror ikke umiddelbart, at det kan være det store problem.

Jeg er glad for bemærkningerne om rejselettelser og det arbejde, vi gør for at få lettet rejsesamkvemmet mellem Danmark og DDR. Men jeg ved, at tilsvarende bemærkninger blev fremsat i 1963, da spørgsmålet blev diskuteret i anledning af Brechtensemblets planlagte besøg. Jeg tvivler ikke om, at man gør et betydeligt arbejde fra regeringens side for at lette dette samkvem, men mon man ikke også dér kan komme et skridt videre frem netop i kraft af de internationale ændringer og hele lettelsen i den internationale situation, som foreligger nu i Europa i hvert fald.

Stats- og udenrigsministeren (J. O. Krag): Jeg skal ikke forlænge diskussionen og har ikke noget at føje til mine principielle udtalelser i første omgang, men kun til det sidste om rejselettelserne. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at vi fandt det fra den danske regerings side beklageligt, at Brechtensemblet ikke kunne optræde her i København. Vi tog sagen op over for NATO med det resultat, at en række kategorier af rejsende, herunder kunstnere, f. eks. Brechtensemblet, kunne opnå allieret tilfaldelse til at få det særlige pas, der udstedes i Berlin, for at komme herop. Så kunne man spørge: hvorfor er de da ikke kommet? Det er, fordi den østtyske regering har hindret dem i det. Jeg synes bare, det skal siges, at vi altså ikke bare siger det samme, som vi sagde i 1963; vi har i mellemtiden